

III A. I.

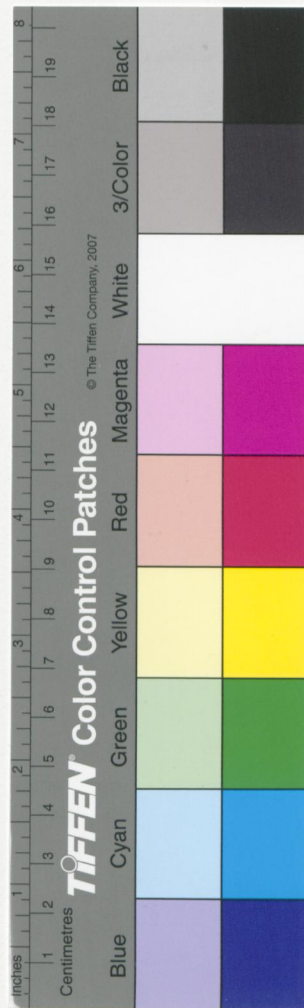
Borgå den 7de December. 1856.

Goda Emelie!

Tack snälla, goda för ditt vänliga bref och för den vackra kragen som jag väl måtte göra dig den tjänsten att befria Dig ifrån, efter den är dög så grusligt till besvär. Men viest har dit alle sina kin- kigheter att göra Dig denna tjenst, ty jag börjar tyck att du nästan för ofta anditar min tjenstakt i denna väg. Tack snälla Emelie, nu ända, fast- sagt du gör mig förlögen att ta emot ditt arb- besvär så mången gång. När vi träffas, sk- klappa om dig så saken.

Ditt bref var af den 10de November, det är bra må-
en månad sen således och nog har jag då bra min-
gen gång tänkt skriva sen, men har verkligen inte
rit så strängt sysselsatt att det ej varit möjligt a-
läsa en skrifstund. Jag har nu så liten betjening enat-
tvenne, höttid räcker hushållssysslorna och desutom
har jag gjort vadmal-munderingar åt mina tre
yngsta goocar.

Jä, så gick det nu åter att jag nödgades lämna be-
ret och nu vill jag försöka om jag nu får en

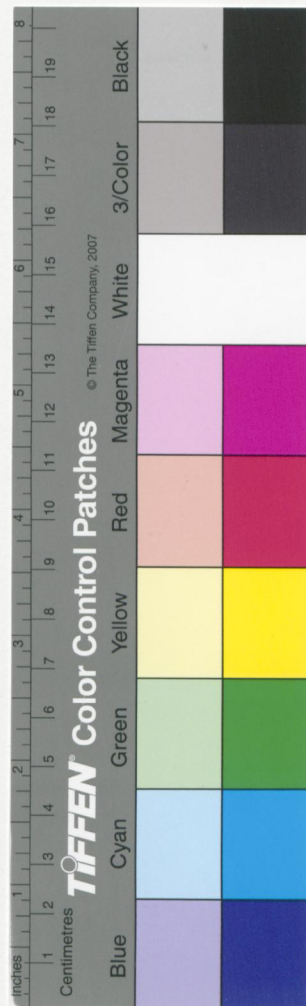
stundtids fred att fullborda det. Om en stund skall jag resa
ut till Domargård, och en sådan revolution i alla
mina vanor som att lämna hemmet på flera timmar,
det må du tro gör en hel uppståndelse i mitt hufvud.

Nå snart hoppas jag vi få se dig åter i Borgå, det
blir roligt. Är nu rask och snäll när du kommer. Jag
har icke varit treblig i höst, jag får ej sömn om nätterna
och är, troligen i följd deraf förtämd och bråkan
om dagarna. Runelag och barnen äro gudslof, alla
friska, utom hosta och mindre illamående som stundom
anvatt barnen.

Runelag bråkar mest med sitt väffänge nu för
men har ingen tur. Jag ber honom sluta, men han
är envis att hålla ut just för att jänkarna äro så
svärfängade. Jag bestyr som sagt med hushåll och
rockar och byxor, och hinns knappt en stund om
kvällen att som rosigvande medel läsa några blad för
att lulla mig till sömns. Att det då icke kan bli fråga
om böcker af särdeles eftertanke fordrande natur, förtas
af sig själv, men också eljest har jag alltså min siitta och
sitt sjukdom märkt att jag ej mycket orkar med sär-
deles tanke ansträngande läsning. Minnets och tankens förmåga
äro ej de samma som förr, jag är gammal och känner det.
Krummachers parabler läste jag med förtjusning vid 12 års

sedan min jag knappt om jag läst något af honom an-
nat än en eller annan af hans parabler, hvilka emellom
vackra icke nu för mig äga samma behag som då. De
synas mig lida af den då för tiden icke ovanliga kän-
slosamhet som man återfinner mångenstän, der kanske
finnes mera reflexion än känsla; men som sagt, för
mig vid toff är voro de det skönaste och mest poetiska
jag läst. Det var kanske ej heller så osamt ty mig ver jag
redan på den tiden välbevandrad i Pörrges då gyllande
poesi men det vill säga den regelrätta akademiska, och
kände af den tycker knappt någon annan än Schiller
som också var min förtjusning, ja om möjligt i ännu
högre grad än Krummacher, jag minns så väl denna tid
af mitt lif emedan jag då tillbringade ett år uppe i Åkerbott
ibland några jernväriga, ifriga läsarinne och förfäk-
te af den då ännu så kallade "nya skolan", som jag för-
tylligade stannat stort känna till. Nå hur kom jag till dessa
barndomsminnen? Pennan förde mig.

Borgå der hösten varit dyt, tycker man lusten att ro sig vaknat.
Många danser annonseras, ögonvårdaren la fort har tagit
en hop pengar, lotteri med bal arrangeras af fru Carstens
för de fattiga, några fru Nordström ättel och jag vet ej
hvilka läsa samlas för att läsa och tala förnuft. Jag har än-
nu på titet reda på hela den societeten och har ej talt med

någon af dem själva. Poivréerna äro med döden afgångna.

Mina gossar väntar jag hem med stor fröjd i dessa dagar. Runeberg har skrivit ett stycke fänrik, Hans Munter. Får se hvad du tycker derom.

Hvad mig beträffar så står jag på oenig fot med mitt skrifveri, och ville helst bränna upp allt hos, men Runebergs önskan och förmodligen ett stycke outrotelig moderskärlek göra att jag ändå ej kommer mig dertill heller. Snellman har begärt mina sagor för litteraturbladet, troligen kommer väl något dit. Hvarföre? ja jag vet ej, likt får intet titta hvad har jag, för den yttre världen afdröja att titta dit in för?

Säg väl, snälla Emelie. Visste du hur jag fått strida för att få skriva detta bref så borde det ha något värd genom det sträfvande det kostat mig. Så snart jag hunnit sätta mig med har man ropat mig och jag äter nödgats bort, och det är nu tre dar sen jag började det, men som det i dag är söndag blef det mig möjligt att hinna sluta det.

Runeberg hälsar dig hjärtligt, han ber dig komma snart hit, och i egen person en straxt annonsera din ankomst. Olivia hälsar. Glöm ej

Vännen Fredrika Runeberg.

